

Inhoan pelejä, ainakin joitakin pelejä ja varsinkin joukkuepelejä. Mutta lähinnä vain silloin kun joudun itse pelaamaan niitä. Teini-ikäisenä sain liikunnasta vitosen, kun en suostunut pelaamaan koripalloa. Pesäpalloa pelasini, mutta todella vastentahtoisesti ja kun pelaajia valittiin joukkueisiin, taisin olla se viimeinen tai ainakin toiseksi viimeinen, joka pääsi joukkueeseen. Toivoin aina saavani pelata takakentällä, koska pallot tulivat sinne harvoin, ja jos tulivatkin, ne yleensä menivät jonnekin pusikkoon. Niiden suhteen ei ollut kiirettä, pallon lyöjä ehti kipittää, jopa kävellä pesältä toiselle joka tapauksessa. Koristunnilla istuin pelikentän laidalla rauhallisena viilipyttynä ja kun opettaja käski pelaamaan, sanoin tasaisen varmalla äänellä: "Minä en pelaa koripalloa" tai jotain sinne päin. Sain kuitenkin tuon vitosen siitä hyvästä, että tykkäsin toisaalta kovasti voimistelusta ja aerobis-tyyppisestä liikunnasta, missä sitten olinkin vastakohtaisesti aika innokas. Harmi vain, että liikunta muodostui pääosin noista ikävistä joukkuepeleistä. Miksi sitten inhosin, pelkäsin, suorastaan kammosin noita joukkuelajeja? Yksi yksinkertainen syy oli se, etten tajunnut niitä. En osannut lukea peliä tai en edes välttämättä pyrkinyt lukemaan sitä. Lisäksi koin itseni aina ulkopuoliseksi, joukkuepeleissä tuo kokemus vain korostui. Koripallo oli aggressiivinen vihapeli, pesäpallo oli kummallinen sääntöpel, jota en ikinä oppinut tajuamaan. Nelimaali oli samantyyppistä, mutta paljon kivempaa ja yksinkertaisempaa. Lentopallo oli jotakin välimaastoa, siinä sai usein jopa vain seisoskellakin ja välillä "muka" yrittää nostaa palloa ilmaan. Siinä pystyi feikkaamaan enemmän, että on pelissä mukana, vaikka itseasiassa ajatteli ihan muuta. Niin, myönnän, että oli pakko itsekkin jonkin verran "pelata" selvitäkseen, mutta ihan omilla säännöillä. En osannut hypätä pelin sisään ja antaa vain mennä. Jotenkin useita ihmisiä samassa pelissä aiheutti liian monta havannoitavaa asiaa. Koripalloa vihasin juuri sen aggressiivisuuden takia. En tajunnut yhtään, miksi toiset pelaajat hyppivät silmille ja yrittävät riistää pallon käsistä. Totta kai tajusin, että se kuuluu pelin henkeen, mutta se yökötti minua. Olin nähnyt tappelua ja vihaa ihan tarpeeksi, en halunnut sitä enää pelikentällä kokea, luultavasti. En tiedä kaikkia syitä tuon kyseisen pelin kammoksumiseen, mutta olin järkähtämätön tuon asian suhteen. MINÄ en pelaa koripalloa, piste. Kokeilin kyllä, mutta totesin - ei sovi minulle. Olinpahan ainakin jämäkkä jossakin asiassa. Olisin jäänyt vaikka luokalle tuon asian takia. Sen verran periaatteen ihminen olen. Toisaalta rakastin nuorena korttipelejä ja olen aina pitänyt kaksinpeleistä tai yksilölajeista. Tykkään tavallaan myös kilpailla, mutta joukkuelajeissa ikävintä oli myös se, että jos epäonnistui, se vaikutti moneen ihmiseen. Toisaalta onnistuminenkin vaikutti moneen, mutta en sellaista juurikaan päässyt kokemaan juuri tuon harjoituksen puutteen ja yleistyneen joukkuepeli-inhon takia. Lähinnä muistoihin jäivät vain ne oman joukkueen pettymysten karjahdukset, kun olit vaikkapa jalkapallossa tehnyt maalin... omaan pesään. Kartan nyt myös aikuisena joukkuepelejä, varsinkin kaikkia ihmissuhteissa tapahtuvia pelejä. Erilaisuuden sieto on edelleen vaikeaa ihmiskunnassa, ryhmäkuri on kovaa. Jos käyttäydyt tietyllä tapaa, voit saavuttaa sitä ja tätä. Seuraamalla tarkasti joukkueen välistä kommunikaatiota, voit ujuttautua hetkeksi ryhmään, mutta auta armias, jos paljastut jossain vaiheessa poikkeavasti ajattelevaksi, olet välittömästi out, pihalla, yksin. Olemalla epärehellinen voit menestyä jopa taloudellisesti. Tunne-asioissa voit olla ovela kuin käärme, petkuttaa, vetkuttaa ja jopa pelkällä hiljaisuudella tappaa toisen ihmisen itseluottamuksen. Toki vastuu on ihmisellä itsellään, mutta esimerkiksi ihmisen huomiotta jättäminen on yksi ovelimmista, inhottavimmista tavoista saada tuo toinen menettämään itseluottamuksensa. Se voi saada ihmisen jopa hulluuden partaalle ja vainoharhaiseksi. Näkymättömyyden kokemus on yksi hämmäntävimmistä kokemuksista, minkä tiedän. Voiko rakkautta saavuttaa oveluudella, peleillä, kieroilulla? Näyttää siltä, että siihen monet uskovat. Minä en usko, uskon suoruteen ja rehellisyyteen, vaikka onkin myönnettävä,

että pitkälle en ole pötkinyt ainakaan parisuhdeasioissa noilla taidoilla. Pelisilmää puuttuu, mutta onneksi silmät ovat avoimet ja uteliaat. Pelit ja pelleilyt jätän ihan suosiolla muiden iloksi.